

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΟΤΤΟ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

ΗΤΑΝ ένας δειλός, ένας ανάνδρος. "Έπρεπε να δώσει ένα τέλος σ' αυτή τη μαρτυρική ζωή του. "Έπρεπε ν' αυτοκτονήσει...

Πούδς ξέρει, συλλογίζοταν ο Έρμαν με πενία, αν ο θάνατός του δεν την κάνει να πονέσει και να με λυπηθεί. 'Η τύψεις θά την κάνουν να περνήν άπνες νύχτες, τδ δροσερό και νεανικό στήθος της θά ογκώνεται από τούς λυγμούς, και τά μάτια της, έκεινα τά φωτεινά μάτια της πού είνε έδωθάν άν δυό γαλανά λουλούδια, θά είνε γεμάτα από δάκρυα. Αυτό θά ήταν μιά έκδίκηση στο κάτω-κάτω, έναντιόν της.

Αίλι! Αίλι! "Όμορφη γυναικούλα ενός δυστυχισμένου πενηντάρη, γιατί νάσαι τόσο σκληρή, τόσο ελαφρόμυαλη, τόσο άδιάφορη!... Αιτός ο άγγελος λοιπόν, τόν είχε παντρευθεί μόνο για τά λεπτά του;

Αυτή ή ξανθά κοίτλα δέν ένδιαφερόταν παρά μόνο για τά μεταξωτά της και τά μαργαριτάρια της; Τί τραγωδία!...

Μέσα σ' ένα χρόνο είχε σιμωθεί εκείνο πού δέν τολμούσε να τδ φαντασθεί, δέν ήθελε ούτε να τδ σκεπτεται ο Έρμαν. 'Η Αίλι δέν μπορούσε πειά να ύποφέρει τή βραχνή φωνή του, ούτε τήν ογκώδη παρυσωρία του. Έκεινη είχε φτερά κ' έλεποδσε, ενώ ο Έρμαν σερνόταν δίπλα της σαν ένας γέρονος έλέφας πού δέν μπορεί πειά να πάρη τά πόδια του. 'Η Αίλι ήθελε να τραγουδάη με τήν χρυσάλλη φωνή της, ενώ εκείνος ήθελε να ήσυχάση λιγάκι, να κοιμηθεί γλυκά στην κοινοστή πολυθρόνα του. Μιά τρομακτική άβυσσος έχώριζε τίς ψυχές τους. Καί τδ πιο τραγικό άπ' όλα ήταν ότι ή Αίλι άγαπούσε παράφορα τόν Έρμαν, ενώ ο Έρμαν άπέφευγε τίς τρέλλες και τά νεανικά παιχνίδια.

Μιά μέρα, ή Αίλι είχε τή σκληρότητα να τού τδ φωνάξη κατά πρόσωπο:

— Είσαι κομικός, φίλε μου!... "Ήμουν ένα κοριτσάκι όταν σ' έπαντρεύθηκα. Δέν έκαταλάβαινα τότε. Μά τώρα καταλαβαίνω. Καί δέν θέλω να χάσω τά νειάτα μου κοντά σ' έναν γέρο. Κάποια από αυτές τίς μέρες θά φύγω και θά σ' αφήσω. Δέν μπορώ πειά να κάνω τή νοσοκόμα... "Αν θέλεις να με βλέπεις λοιπόν άκόμη λίγον καιρό, πάψε να με βασανίζεις...

— Μά δέν σου κάνω τίποτα, μικρούλα μου... διεμαρτύρητο δειλά ο Έρμαν. Είμαι ένας ήσυχος άνθρωπος πού δέν έκανε ποτέ κακό σέ κανένα...

— Δέν ύποφέρω τά μάτια σου!... εφώνασε ή Αίλι. Με κυττάζουν διαρκώς 'να παραπονητικό βλέμμα διαμμένου σάβλου... Θεέ μου! Μά τί έκανα λοιπόν; Δέν έχω κ' έγώ δικαίωμα να χωρώ τή ζωή μου;

Ο Έρμαν τότε κατάλαβε πειά πώς ήταν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου. Έχασε τόν ύπνο του, τήν όρεξί του και τήν ψυχραιμία του. Βασανίστηκε σαν άματωλός από τούς διαταγμούς και τή δειλία του και τέλος πήρε τή μεγάλη άπόφασι ν' αυτοκτονήσει, γιατί τήν άγαπούσε, γιατί χωρίς αυτήν δέν θά μπορούσε πειά να ζήσει και γιατί δέν ήθελε να τή βασανίζει και να νοιώθη πώς τόν μισούσε, όσο δέν έμίσουσε ποτέ ένας άνθρωπος τόν θμοίο του...

Ένα βράδυ ή Αίλι έβγήκε, όπως πάντα, χωρίς να τού ελπεί πού έπίγανον, ούτε τότε θά ξαναγυρίσει. Τόν έχαιρέτησε μόνο άδιάφορα κ' έχτίχισε τήν πόρτα πίσω της με δύναμι...

Ο Έρμαν φαντάσθηκε τότε μιά σκοτεινή και άνθισμένη δενδροστοιχία και τή Αίλι στηριγμένη στο μπράτσο τού άγαπημένου της, ένός νέου θμορφου, όπως εκείνοι πού βλέπουμε στόν κινηματογράφο, με τίς φανταχτερές γραβάτες...

Τά μάτια του έγέμισαν δάκρυα. Δέν έφταιγε εκείνη... Τδ άδικο ήταν δικό του. Μιά κ' είχε πάρει λοιπόν τήν άπόφασί του, έπρεπε να νικήσει κάθε διαταγή, κάθε άνασθρία...

Κάθισε λοιπόν στο γραφείο του κ' άρχισε να τής γράφη άργά, σαν άνθρωπος πού έκανε τή διαθήκη του:

«Δέν θά με ξαναϊδής πειά, Αίλι... Άπόψε θ' αυτοκτονήσω. Κλάψε για μένα λιγάκι. "Ήμουν τόσο καλός μαζί σου!... Θά ήθελα να μή σ' άγαπώ, και να μείνω κοντά σου σαν ένας στοργικός μπαμπάς... Μά σέ λατρεύω, Αίλι!... Αφρησέ με να σου τδ έξομολογηθώ τώρα, τήν τελευταία μου στιγμή. Λυπήσου λίγο, Αίλι, τόν δυστυχισμένο Έρμαν σου, πού φεύγει άπόψε για να πάη ν' αυτοκτονήσ...»

Έκλαιγε τώρα σαν μικρό παιδί. Τδ χέρι του, παραμορφωμένο από τόν άρθριτισμό, δέν μπορούσε πειά να κρατήσει τδ στυλό του... Σηκώ-

θηκε λοιπόν με κόπο, χωρίς να διστάση πειά, και τράβηξε πρδς τόν θάνατο...

Πόσες ώρες περπατούσε;... Ο κρύος άέρας τής νύχτας μαστίγωνα τδ φλογισμένο πρόσωπό του. Τού φάνηκε πώς άρχισε να ξεμειρώνη, όταν έφτασε στις όχθες τής λίμνης. Γύρω του άπλώνόταν ή έρημιά και ή σιωπή τού θανάτου...

Έπηρε ένα μονοπάτι κ' άρχισε ν' ανεβαίνει τήν άπόκρημη όχθη. Άπό μακριά έφταναν ός τ' αυτιά του ή ήχοι τής καμπάνας πού χτυπούσε τόν δρόμο...

(— Αίλι, Αίλι, θυμάσαι τήν πρώτη φορά πού σου μίλησα;)

Όλη ή ζωή του περνούσε τώρα από τή μνήμη του, σαν ένα θαμτό και λησθημένο όνειρο.

(— Κι' όμως κ' άγαπούσες κ' εσύ λιγάκι, Αίλι. Θέλω να πιστέψω πώς κ' άγαπούσες κ' εσύ...)

Δίπλα του, ο κροϊνός άέρας έβούιζε μέσα στά κλαδιά τών δέντρων.

(— Έγώ τώρα φεύγω πειά, για πάντα, Αίλι, Κοιράστρια πειά να περπατώ. Δέν άντέχω περισσότερο... Πονάει όλο μου τδ σώμα... Έχω μάλιστα και πυρετό. "Α, πώς ανατριχιάζω, πώς ανατριχιάζω!... Είμαι γέρονος πειά, Είμαι άρρωστος... Άντιό, Αίλι... Δέν περιμένω τίποτα πειά από τή ζωή...)

Άπλωσε τά χέρια του και προχώρησε πρδς τδ κενό. Τά γόνατά του έλύγισαν, τδ σώμα του έγειρε μπροστά, κ' έξαφνα τού φάνηκε πώς άναποδογύρισε ή γή... Κάτρηκ ή άνασπί του... Κι' έπειτα, τδ κεφάλι του χτύπησε με δύναμι στο παγωμένο νερό τής λίμνης.

— Άγάπη μου!... Άγάπη μου!... Τί έκανες;...

Δυό ψαράδες πού άκουσαν τδ βαρό εκείνο πέσιμο, έτρεξαν γρήγορα με τή βάρκα τους και τόν έτρούβησαν πάνω σ' αυτή. Δέν είχε πνιγει έντυχώς. Άνοιξε τά μάτια του... άρχισε να τρέμη σαν να ψυχορραγούσε...

— Θέλατε να πνιγήτε; τόν ρώτησε ένας από τούς ψαράδες.

— Όχι, όχι... μουρμούρισε ο Έρμαν... Έγλύστρησα κ' έπεσα... Ήταν σκοτεινό...

— Αν δέν περνούσαμε εκείνη τή στιγμή...

— Θά πνιγόμουν... Θά πνιγόμουν δίχως άλλο... Μά τώρα είμαι καλά... Πηγαίνετε μου γέρο... Εύχαριστώ...

Οι ψαράδες τόν άρρισαν στην όχθη κ' έγύρισαν πάλι στύ βάρκα τους.

— Όρα καλή... τού φώναξαν.

— Εύχαριστώ, εύχαριστώ!...

Ο Έρμαν έμεινε πάλι μόνος.

Άρχισε να συλλογίζεται πώς ζούσε άκόμα.

Έκανε ένα βήμα και τού φάνηκε πώς τού είχαν περάσει όλοι οι πόνοι. Τί τρέλλα!... Πώς τόλμησε λοιπόν ν' αυτοκτονήσει;... Ο Έρμαν!

Αιτός πού ήταν τόσο δυνατός, τόσο ψύχραιμος!

— Μήπως γλύστρησα; άναρωτήθηκε.

Έτρεμε όμως και τά μουσκεμένα ρούχα του τού έπάγωναν τδ κορμί. Ότόσο έννοιωθε πώς ήταν γεμάτος ζοή και πώς ήθελε να τρέξει, να μιλήση, να φωνάξη, να ζήσει!... Δέν είχε πεθάνει!...

— Καί ή Αίλι; τραύισε σέ μιά στιγμή εκπληκτος.

— Έπειτα όμως χαμογέλασε.

— Ήλιθίο!... 'Η Αίλι είνε ένα κοριτσάκι...

Όλα τά κοριτσάκια είνε ιδιότροπα... Θά τής περάσει... Θά συνηθίσουν...

Ο Έρμαν έρριξε μιά χαρούμενη κραυγή κ' άρχισε να τρέχει σχεδόν, για να φτάση στο σπίτι του, πούν άνατείλει ο ήλιος.

Η Αίλι έστεκε στο κατόφλι τής πόρτας κ' έκλαιγε. Γύρω της μερικοί γείτονες, άνδρες και γυναίκες, μιλούσαν σιγά και προσπαθούσαν να τήν παρηγορήσουν. ΈΞαφνα κάποιος φώναξε:

— Ο Έρμαν!... Ο Έρμαν!...

Η Αίλι έρριξε μιά τρομαγμένη κραυγή κ' άρχισε να τρέχει σαν τρελλή πρδς τδ μέρος του.

— Άγάπη μου, άγάπη μου!... Τί έκανες; Πού ήσουν; Πού έβράχισες έτσι;... Μά γιατί; Γιατί τόκωνες αυτό; Δέν θά σέ κάνω πειά να πονέσεις, Έρμαν... Είσαι τόσο καλός! Συγχώρεσέ με, άγάπη μου...

Είμαι ή γυναίκα σου! 'Η γυναικούλα σου πού σέ λατρεύει!...

Κι' έκλαιγε. Ο Έρμαν, τρέμοντας, άρχισε τότε να ψυθιρίζη:

— Δέν επέθανα... Είμαι τόσο ενχαριστημένος πού ζω και πού βλέπω τή Αίλι να κλαίη!... Μά κρώνω! Θεέ μου, πόσο κρώνω!

Έκανε να περπατήση, μιλ παραπάτησε. Οι γείτονιό τότε τόν έβοήθησαν να μη στο σπίτι του. 'Η Αίλι, σαν τρελλή, τόν άλλαξε άμέσως και τόν έζάλωσε στο κρεβάτι...

Ο Έρμαν δλη τήν ημέρα παραφορούσε, ενώ ή Αίλι έκλαιγε στο προσκέφαλό του:

— Δέν επέθανα... Όλα θά διορθωθούν... Όλα θά περάσουν. Τδ βράδυ όμως τής ίδιας ημέρας επέθανε από μιά κεραυνόβόλο πνευμονία.

ΟΤΤΟ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ